

XVII.

B e t æ n k n i n g

over

Forslag til Lov om Tillæg til Loven af 29de December 1857 om Eftertryk.

(Afgiøven af Landstingets Udvalg den 4de Januar 1866.)

Ved Overveielse af det Forslag, der er indbragt af medundertegnede H a s l e, har Udvalget fundet, at der, siden der er reist Spørgsmaal om en deelviis Forandring i Loven om Eftertryk m. m. af 29de December 1857 § 5, var Opfordring til at undersøge, om Loven ikke i flere Stykker kunde trænge til nogle nærmere Bestemmelser, som uden at rokke ved Hovedgrundsætningerne og uden at gaae i en altfor fin Detail klarede adskillige Tvivl og rettede en og anden formeentlig mindre hensigtsmæssig Bestemmelse.

1) Det er saaledes forekommet Udvalget, at Lovens § 3, jfr. § 19 og Lov 31te Marts 1864 § 2, ikke klart bestemmer, hvorledes Forholdet skal være imellem de Forskjellige, hvem den afdøde Forfatters Ret kan tilfalde. Det er navnlig ikke tydeligt, om Rettigheden gaaer tilgrunde, hvis den eller de, hvem den er testamenteret, dør uden i levende Live at have udtømt den. Lovens almindelige Tanke er dog, at Forfatterens Ret skal kunne bevares indtil 30 Aar efter hans Død, og Udvalget troer, at hvorledes end Domstolene maatte ansee sig forpligtede til at fortolke Lovbudet i dets nuværende korte Skikkelse, vil Lovens Tanke bedst rammes ved den Løsning af Spørgsmaalet, at Rettigheden gaaer til Ægtefællen, selv om der har været indsat en eller flere testamentariske Rettighedshavere (sam-

tidigt eller den Ene efter den Anden), naar disse vel have overlevet Forfatteren, men dør, uden i levende Live at have udtømt deres Rettighed. At Rettigheden paa lige Maade bør gaae til Livsarvingerne, hvis Ægtefællen dør, uden i levende Live at have udtømt Rettigheden, synes indlysende, og saa fremdeles. Kun, hvis der blot er Een tilbage af dem, der i Henhold til Loven kunde udøve Rettigheden, turde der være Grund til for den tilbagestaaende Deel af de 30 Aar at tilstaae denne Sidstberettigede Afkomst til ved Testament at raade over de ikke Berettigedes Deel af Rettigheden. (Udkastets §§ 1—2 jfr. 3.)

2) Da Loven 29de December 1857 § 6 vil hjemle det anonyme og pseudonyme Skrifts Forfatter en passende Bestyttelse, synes det ubilligt at bestemme, at 30 Aars Fristen ubetinget skal regnes fra Skriftets første Dplag. En pseudonym Forfatters Værker kunne saaledes, naaget de ere udkomne i flere Dplag, blive optrykte af en aldeles Fremmed endnu i Forfatterens Live, hvis denne af een eller anden Grund ikke vil navngive sig. Vi foreslaae, at Fristen regnes fra det sidste Dplag, dog at 50 Aar blive en ubetinget Grændse, medmindre Lovens almindelige Regler ved Forfatterens Nævnelse blive anvendelige. (Udkastets § 4.)